

தமிழ் வளர்த்த கிறிஸ்தவம்

செ. சுனிதா

தமிழ்த்துறை, திருச்சிலுவை கல்லூரி (தன்னாட்சி), நாகர்கோவில் - 629004.

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி - 627012.

மின்னஞ்சல்: joysunitha91@gmail.com.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தமிழ்நாட்டில் பண்டைக்காலத்தில் பல சமயங்கள் இருந்தன என்பதை நாம் அறிவோம். தமிழ்நாட்டில் இருந்த சைவ, வைணவ சமயங்களும் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்த சமண, பௌத்தம் போன்ற மதங்களும் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு எப்படி உறுதுணையாக இருந்தனவோ அதுபோல், கிறிஸ்தவ மதமும் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து தமிழில் சில மாற்றங்களை செய்து தமிழ் வளர வழிவகுத்தது எனலாம். தமிழ்நாட்டிற்கு சமயப்பணி புரியும் நோக்குடன் கிறிஸ்தவப் பெரியோர்கள் பலர் வந்தனர். ஜாண்பிரிட்டோ, பெர்னாண்டசு, இராபர்ட் நோபிலி, வீரமாமுனிவர், போப்பையர், கால்டுவெல் போன்ற மேனாட்டார் செய்த தொண்டினால் கிறிஸ்தவ சமயமும் தமிழும் வளர்ந்தன. அவர்களில் ஒருசிலரைப் பற்றி மட்டுமே இக்கட்டுரையில் ஆய்வுசெய்யப்பட்டுள்ளன.

முன்னுரை

தமிழ், இலக்கியச் செழுமைக்குப் பெயர் பெற்ற மொழி. அழகும், ஆழமும் நிறைந்த செய்யுள்களாலும், பாடல்களாலும் தமிழ் இலக்கிய உலகம் ஆழமாக வளர்ந்திருந்தன. தமிழ் மொழிக்கு ஒரே ஒரு குறை மட்டுமே இருந்தது. பதினாறாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் தமிழில் உரைநடை நூல்கள் இல்லை. வெறும் பாடல்கள் மட்டுமே இலக்கியத்தில் இருந்தன. உரையிடையிட்டப் பாட்டுடைச் செய்யுள்கள் கூட கவிதையாகவே அமைந்திருந்தன.

ஓலைச் சுவடிகளில் ஆணிகளால் எழுதிக் கொண்டிருந்த காலம் அது. பக்கம் பக்கமாக உரைநடையை எழுதுவது சுலபமில்லை. எழுதும் வேலை குறைவாகவும், அது தரும் பயன் மிக அதிகமாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பதுதான், அந்தக் காலப்புலவர்களின் எண்ணமாக இருந்தன. எனவே அவர்கள் கவிதைகளையே இலக்கியத்துக்கான வடிவமாக்கிக் கொண்டார்கள். இதனால் உரைநடை இலக்கியம் தமிழில் வளரவில்லை. இருந்த சில உரைநடை நூல்களில் பெரும்பாலானவை சமஸ்கிருதத்திலேயே அமைந்திருந்தன.

உரைநடை இலக்கியம்

உரைநடை இலக்கியங்களால்தான், மக்களுக்குத் தகவல்களை மிக விரைவாக, எளிதாக விளக்க முடியும். கவிதைகளை மனப்பாடம் செய்து, அவற்றின் பொருளறிந்து கற்பதற்கு ஏராளமான நேரத்தைச் செலவிட வேண்டி இருந்ததால், உரைநடை இலக்கியத்தின் தேவை இன்றியமையாத ஒன்றாக இருந்தன.

தமிழின் முதல் உரைநடை நூல்

தமிழின் முதல் உரைநடை நூலை எழுதிய பெருமை இயேசு சபை பாதிரியார்களையே சாரும். கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரப்புவதற்காக வந்த அவர்கள், முதலில் மொழியைக் கற்றார்கள். அவர்களில் பலர் நல்ல தரமான இலக்கிய நூல்களைப் படைக்குமளவுக்கு மொழியறிவுப் பெற்றார்கள். கி.பி.1577-ல் 'கிறிஸ்தவ வேதோபதேசம்' என்ற உரைநடை நூல் வெளியிடப்பட்டது. இதுதான் தமிழில் வெளியான முதல் உரைநடை நூல். இந்நூல் வெளியாகி, இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின் 'கிறிஸ்தவ வணக்கம்' என்ற நூல் ஆணிக் என்ற பாதிரியாரால் அச்சிடப்பட்டது. அதன்பின் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்து வந்த ராபர்ட் நோபிலி,

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலங்களில் வாழ்ந்து வந்த வீரமாமுனிவர் போன்றோர் பல உரைநடை நூல்களை இயற்றினார்கள்.

உரைநடை நூலின் வளர்ச்சி

பதினாறாம் நூற்றாண்டிலேயே உரைநடை நூல் அறிமுகம் ஆகியிருந்தாலும் அது வளரத் தொடங்கியது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில்தான். அதுவரை மிகவும் குறிப்பிட்ட நூல்கள் மட்டுமே தமிழ் உரைநடை வடிவில் எழுதப்பட்டன. இடைப்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் உரைநடை வளரவேயில்லை என்பது வியப்பளிக்கிறது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் அச்சுப்பொறிகள் ஆங்காங்கே நிறுவப்பட்டதால் உரைநடை நூல்கள் ஏராளம் வெளிவந்தன. கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரப்புவதற்காக எளிய விலையிலும், இலவசமாகவும் நூல்களும் பிரசுரங்களும் அச்சிடப்பட்டன.

கிறிஸ்தவர்களின் புதிய அணுகுமுறை இந்தியாவிலிருந்து பிற மதத்தினரை எழுச்சிக்கொள்ளச் செய்தன. அவர்களும் தங்கள் பங்குக்கு நூல்களையும் பிரசுரங்களையும் அச்சிட்டு வெளியிட்டார்கள். தமிழ் மொழியில் உரைநடை நூல்கள் ஏராளம் வரத் தொடங்கின. இந்த அச்சுநூல்கள், விலையில் மிகவும் குறைவாகக் கிடைத்ததாலும், பல நூல்கள் இலவசமாகக் கிடைத்ததாலும் சமூகத்தின் கீழ்த்தட்டு மக்களாலும் மிக எளிதாக நூல்களைப் பெற முடிந்தது. மதப் பிரச்சாரத்தின் வெளிச்சத்தில் தமிழ் உரைநடை வளர்ந்தது.

அச்சுப்புத்தகங்களின் வரவு, இலக்கிய வளர்ச்சியில் மிக முக்கியமான ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது. இந்தியாவிலேயே முதன் முதலில் அச்ச ஆரம்பித்தது தமிழ் மொழியில்தான். அதையும் செய்தது இயேசுசபை பாதிரியார்கள்தான். அச்சுப்பொறிகள் முதலில் கேரளாவிலுள்ள கொச்சியில்தான் நிறுவப்பட்டன. அதன்பின்னர் திருநெல்வேலியிலுள்ள புன்னைக்காயல் என்ற இடத்தில் அச்சுப்பொறி ஒன்று நிறுவப்பட்டது. தமிழின் முதல் உரைநடை நூல்கள் இரண்டுமே கேரளாவில் அச்சிடப்பட்டதாக நம்பப்படுகிறது.

அச்சுத்தொழிலின் முடக்கம்

இந்தியாவின் வணிக மாற்றங்கள் அச்சுத் தொழிலில் ஒரு தேக்கத்தை ஏற்படுத்தின. இயேசு சபை பாதிரியார்களை டச்சுக்காரர்கள் விரட்டியடித்தார்கள். எனவே, அச்சுத்தொழிலும் முடங்கியது. அதன்பின் ஸீகன்பால்கு என்னும் டேனிஷ் சபையைச் சேர்ந்தவரின் முயற்சியால் ஜெர்மனியிலிருந்து அச்சுப்பொறிகளும் அச்சு எழுத்துக்களும் வரவழைக்கப்பட்டு தரங்கம்பாடியில் அச்சுக்கூடம் நிறுவப்பட்டன. 1713-ம் ஆண்டில் நிறுவப்பட்ட இந்த அச்சுப்பொறி, பல நூல்களைப் பதிப்பித்தது. இந்தியர்கள் அச்சுப்பொறி தயாரிக்கக்கூடாது என்ற சட்டம் கூட அந்தக் காலத்தில் இருந்தது. அந்தச் சட்டம் 1835-ல் தான் விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டது. அதன் பின்னர் அச்சுத்தொழில் அசுர வளர்ச்சி கண்டது.

தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சி

கிறிஸ்தவ மதத்தினரின் மதப்பிரச்சாரம் ஒருவகையில் தமிழ்மொழியை வளர்ச்சியடையச் செய்தது என்றால் அது மிகையல்ல. தமிழ் மீது தணியாத தாகம்கொண்டு இதை அவர்கள் செய்யவில்லை என்றாலும் கிறிஸ்தவத்தைப் பரப்ப வேண்டுமெனில் தமிழ் மொழி தெரிநிதிருக்க வேண்டும் என்பதை அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். எனவே அவர்கள் தமிழ் மொழியைக் கற்று, மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்களையும் படைப்பு இலக்கியங்களையும், அச்சு, உரைநடை போன்ற தளங்களையும் விரிவுபடுத்தினார்கள்.

தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு தொண்டாற்றிய மேனாட்டு கிறிஸ்தவர்களுள் ஒருசிலர் :-

பூணூல் போட்ட கிறிஸ்தவர் ராபர்ட் டி நோபிலி – தத்துவ போதக சுவாமிகள்

கி.பி.1606-ல் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்த நோபிலி இத்தாலி நாட்டைச் சேர்ந்தவர். இயேசு சபையைச் சேர்ந்த இவர் மதுரைக்கு வந்தபோது, தமிழகத்தில் வேரோடிப் போயிருந்த சமயப் பிரிவினைகளை முதலில் கவனித்தார். பெரும்பாலான மதச்செய்திகள் எல்லாம் அடித்தட்டு மக்கள், அல்லது கீழ்ச்சாதி என்று சொல்லப்படுகிற மக்களை மட்டுமே சென்று சேர்கிறது என்றும், உயர்குல இந்துக்கள் கிறிஸ்தவத்தை நிராகரித்தார்கள் என்பதையும் அவர் புரிந்து கொண்டார். உடனே அவருடைய பார்வை, உயர்குல இந்துக்களின் மேல் விழுந்தது. அவர்களை கிறிஸ்தவ மதத்துக்கு மாற்ற வேண்டும் என்று திட்டமிட்டார்.

அதற்கு இன்னொரு காரணமும் இருந்தது. உயர்குல இந்துக்கள் மட்டுமே கல்வியறிவுடனும், சமூக மரியாதைக்குரிய மனிதர்களாகவும் இருந்தார்கள். எனவே, அவர்கள் கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவினால் கிறிஸ்தவம் மிக வேகமாக வளரும் என்பது அவருடைய கணிப்பு. அவர் உயர்குல இந்துக்களின் நடைஉடை பாவனைகளையும், உணவுப் பழக்கவழக்கங்களையும் முதலில் கண்டறிந்தார். அவர்களுடைய அடையாளங்கள் என்னென்ன என்பதையும், சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களையும் ஆழமாகக் கவனித்தார். அவர்களிடம் இருந்த தீண்டாமை என்ற சாஸ்திரம்தான், கிறிஸ்தவத்தை கொண்டு செல்ல மிகப்பெரும் தடையாக இருக்கிறது என்பதை அவர் அறிந்து கொண்டார்.

பிராமணர்களைப் பற்றி நன்கு புரிந்துகொண்ட நோபிலி, ஒரு பிராமணர்போல வேடமிட்டார். தங்க பூணூல் அணிந்தார். நெற்றியிலும் மார்பிலும் சந்தனம் பூசினார். அசைவ உணவை ஒதுக்கிவிட்டு, சைவ உணவை மட்டுமே உண்டார். பெயரையும் தத்துவ போதக சுவாமிகள் என்று மாற்றிக் கொண்டார். அவருடைய வேடத்தை நம்பினாலும் அவரை பிராமணர் என்று நம்புமளவுக்குப் பூர்வீக பிராமணர்கள் முட்டாள்கள் இல்லை எனவே, அவரைச் சோதித்தார்கள்.

அவர்களை சமாளிக்க நோபிலி ஒரு திட்டமிட்டார். மிகவும் பழைய ஓலை ஒன்றில் சமஸ்கிருதத்தில் ஒரு ஸ்லோகம் எழுதினார். அதில் ரோமில் உள்ள இயேசு சபைப் பாதிரியார்கள் உண்மையிலேயே பூர்வீக பிராமணர்கள் என்று குறிப்பிட்டு அனைவரையும் நம்பச் செய்தார். அதற்குப் பிறகு நோபிலியால் உயர் குல மக்களோடு உறவாட முடிந்தது. பலருக்குக் கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பற்றி விளக்கினார். அவர்களை தன்பால் இழுத்தார்.

உரைநடை நூல்கள்

தமிழ் மொழியை நன்றாகக் கற்றுதேர்ந்த இவர், ஏராளமான உரைநடை நூல்களை எழுதினார். பல கிறிஸ்தவத் தத்துவங்களை தமிழ் மொழியில், தமிழ் மக்களுக்காக எழுதினார். இயேசு நாதர் சரித்திரம், ஞானோபதேச காண்டம், நித்திய ஜீவன் சல்லாபம் உள்பட பதினேழு உரைநடை நூல்களை தமிழ் மொழியில் எழுதினார்.

இவருடைய இந்த வேட அணுகுமுறையைக் கிறிஸ்தவத் தலைமையிடம் கண்டித்து யாரையும் ஏமாற்றி மனம் மாற்றுதல் தவறு என்று கடிந்து கொண்டது. தான் யாரையும் ஏமாற்றும் நோக்கத்தில் இதைச்செய்யவில்லை என்றும், உயர்குல இந்துக்களை நெருங்கிப் பழகும் ஒரு வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவே அப்படி நடந்து கொண்டதாகவும் நோபிலி விளக்கினார். கிறிஸ்தவ மதத்தை பரப்புவதற்காகத் தன்னுடைய விருப்பு வெறுப்புகளை விட்டு ஓர் உயர்குல இந்துவைப்போல நடந்து கொண்டது, பார்வைக்குத் தவறாக இருந்தாலும் அடிப்படையில் அவர்

நிறைவேற்றியது 'எல்லா இனத்தாருக்கும் நற்செய்தியை அறிவியுங்கள்' என்ற இயேசுவின் கட்டளையைத்தான் என்று கூறி ரோம் இவர் குற்றமற்றவர் என்று அறிக்கை வெளியிட்டது.

இந்தச் சலசலப்புகள் வெளியே தெரிய ஆரம்பித்தன. உண்மை தெரிந்த உயர்குல இந்துக்கள், இவரைப் புறக்கணித்தார்கள். இவரை யாரும் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. தனக்கு மதுரை உயர்குல மக்களிடம் இருந்த ஆதரவு விலகிவிட்டதை அறிந்த நோபிலி, வட தமிழகத்துக்குத் தன்னுடைய பணியை மாற்றிக்கொண்டார். கி.பி.1656-ல் சென்னையில் காலமானார்.

வீரமாமுனிவர் - கான்ஸ்டண்டைன் ஜோசப் பெஸ்கி

போர்ச்சுகீசியரான வாஸ்கோடகாமா, ஐரோப்பாவிலிருந்து இந்தியா வருவதற்கான கடல்வழியைக் கண்டுபிடித்தப்பின் போர்ச்சுகீசியர், டச்சுக்காரர், பிரெஞ்சுக்காரர், ஆங்கிலேயர் ஆகியோர் இந்தியாவோடு கடல் வணிகம் மேற்கொண்டனர். ஐரோப்பியர் வருகையும் ஆங்கிலத்தின் செல்வாக்கும், மேனாட்டுக் கிறிஸ்தவர்களின் தொடர்பும் தமிழ் புதிய திசையில் பயணம் செய்ய வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொடுத்தன. அவ்வகையில் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சியில் சமய தொண்டாற்ற வந்த கிறித்துவப் பாத்திரிகர்களின் பணி முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. அவர்களில் வீரமாமுனிவர் தமிழ் மொழிக்கு ஆற்றியுள்ள பணி போற்றத்தக்கது. தமிழ் எழுத்தில் அவர் செய்த சீர்திருத்தம் மகத்தானது.

கான்ஸ்டான்டியன் ஜோசப் பெஸ்கி என்பது இவருடைய இயற்பெயர். இதற்கு தைரியநாதர் என்று பொருள். பன்மொழி வித்தகர். உலகபொதுமறை என்று போற்றப்படும் திருவள்ளுவரின் திருக்குறள் வெளிநாட்டவரின் கவனத்தை ஈர்த்தது என்றால் தமிழர்களின் பெருமையையும், தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த மொழியையும் பண்பாட்டையும் இலத்தீன் மொழி பெயர்ப்பால் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு முதன் முதலில் வெளிப்படுத்திய பெருமைக்குரியவர் வீரமாமுனிவர் ஆவார். 1710-ல் இந்தியா வந்தார். தூத்துக்குடியை சேர்ந்த கடற்கரைப் பகுதிகளில் சில காலம் தங்கியிருந்தார். அப்போது தமிழை நன்றாகக் கற்றுக்கொண்டார். தனது இறைபணிக்கு மொழி தடையாக இருக்கக்கூடாது என்பதற்காக தமிழ் மொழியைக் கற்று தேர்ந்தார். தமிழ் மொழியில் புலமைப் பெற்ற பிறகு தம்பெயரை வீரமாமுனிவர் என்று மாற்றிக் கொண்டார். தமிழின் மரபினை அடிப்படையாகக் கொண்டு காப்பியம் பாடினார். கவிதைகள் புனைந்தார். இலக்கண நூல்கள் இயற்றினார். உரைகள் எழுதினார். முதல் தமிழ் அகராதி வீரமாமுனிவரால் இயற்றப்பட்டது. இருமொழி அகராதி, பன்மொழி அகராதிகள் உருவாக்கினார். மொழிபெயர்ப்பு, இலக்கணப்பணி, அகராதிப்பணி, ஆய்வு நெறிப்பணி என பல வகையில் தமிழுக்குத் தொண்டு செய்தார்.

நாகரிகம் தோன்றுவதற்கு முன்பே, மக்கள் இனக்குழுக்களாக இயங்கி வந்த போது ஓய்வு நேரங்களில் சக மனிதர்களிடம் தொடர்பு கொள்வதற்கும், குடும்ப உறவினர்களுடன் பொழுதை கழிக்கவும் கதைக்கூறும் மரபைக் கையாண்டு வந்துள்ளனர். மக்கள் மத்தியில் கதைகளுக்கு நல்ல செல்வாக்கு இருப்பதை உணர்ந்த அறிஞர்கள் தம் கற்பனை வளத்தையும் மக்களிடையே வழங்கி வந்த கதைகளையும் இணைத்து புதிய கதைகளைப் புனைந்தனர். இக்கதைகள் அறக்கருத்துக்களை வலியுறுத்தவும், சமய கருத்துக்களை பரப்பவும், பொதுமக்களுக்கு மகிழ்ச்சியூட்டவும் பயன்பட்டன. கற்றுவல்ல அறிஞர்கள் தாங்கள் இயற்றிய

செய்யுள்களிலும் காப்பியங்களிலும் கதைகள் இடம்பெறச்செய்தனர். உரையாசிரியர்களும் கதைகளைச் சான்றாகப் பயன்படுத்தினர்.

தமிழின் முதல் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரத்தில் கீரிப்பிள்ளையை கொன்ற பார்ப்பனிய பெண்ணின் கதை பஞ்சதந்திரக் கதையை சிறு மாறுதலுடன் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

மக்களிடையே வழங்கிய வாய்மொழிக்கதைகள் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் உரைநூல்களிலும் பயன்படுத்தப்பட்ட போதிலும் 19-ம் நூற்றாண்டு வரை அக்கதைகள் நூலாகத் தொகுக்கப்படவில்லை. தமிழில் உரைநடை வளர்ச்சியுறாமையே இத்தகைய நிலைக்குக் காரணமாகும். 19-ம் நூற்றாண்டிலேயே தமிழ் உரைநடையின் நிலை இவ்வாறு இருந்ததென்றால் 18-ம் நூற்றாண்டில் உரைநடையின் நிலை எவ்வாறு இருந்திருக்கும் என்று நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. சமய கருத்துக்களையும் அறிவுரைகளையும் கூற மட்டுமே பயன்பட்டு வந்த உரைநடையை வீரமாமுனிவர் மாற்றி வேடக்கைக் கதையொன்றினை எழுதித் தமிழ் உரைநடையில் கதை எழுதும் பணியினைத் துவக்கினார்.

பரமார்த்த குரு என்ற குருவையும், மட்டி, மடையன், பேதை, மிலேச்சன், மூடன் என்ற அவரது ஐந்து சீடர்களையும், அவர்களது மூடத்தனமான செயல்களையும் 1. ஆற்றைக்கடந்த கதை 2. குதிரை முட்டை வாங்கின கதை 3. வாடகை மாடேறிப் பிராயணம் போனது 4. குதிரை பிடிக்கத் தூண்டில்விட்ட கதை 5. குதிரை மேனினூருக்குப் போன கதை 6. பிராமணன் சொன்ன புரோகிதக்கதை 7. குதிரையிலிருந்து விழுந்த கதை 8. குருவை சேமித்த கதை என்னும் எட்டுக் கதைகளை நகைச்சுவை ததும்பச் சித்தரித்துள்ளார். இந்த எட்டுக் கதைகளும் ஒரு தொடர்புடையனவாக அமைந்திருந்தாலும் ஒவ்வொன்றும் ஒரு தனிக்கதையாக அமைந்துள்ளன.

தமிழ்நாட்டில் வழங்கிவந்த கதைகளையும், தாம் அறிந்திருந்த பிறமொழிக் கதைகளையும் தம் கற்பனையில் தோன்றிய கதைகளுடன் இணைத்தே இந்நூலை உருவாக்கியுள்ளார். இக்கதையில் உப்புமுட்டை சுமந்து செல்லும் கழுதை ஆற்றில் விழ, உப்பு கரைந்துபோதல், ஆற்றைக்கடக்கும் பொறாமை உணர்வு கொண்ட நாய் தன் நிழலைக்கண்டு சண்டையிட்டு வாயில் கவ்வியிருந்த கறித்துண்டை இழத்தல் என்ற இரண்டு கதைகள் “ஆற்றைக் கடந்த கதையில்” கிளைக்கதைகளாக வருகின்றன. இவ்விரண்டு கதைகளும் ஈசாப் நீதிக்கதைகளாகும்.

குதிரை மேனினூருக்குப் போன கதையில் சிறுநீருக்கு வரிபோட்ட மன்னன் ஒருவனின் செயல் கூறப்பட்டுள்ளது. இது இலத்தீன் எழுத்தாளர் ‘பூவன்ஸ்’ என்பவரின் அங்கத நூலிலிருந்து எடுத்த நிகழ்ச்சியென்று மறைத்திரு ஞானப்பிரகாசம் அடிகளார் கூறியுள்ளார். குருவை சேமித்த கதையில் வரும் ‘உலக்கைப் பூசை’ குறித்த கதை தமிழ்நாட்டில் வழங்கும் வாய்மொழிக்கதையாகும்.

இக்கதையில் மிளிர்ந்த நகைச்சுவை மக்களைப் பெரிதும் கவர்ந்ததால் தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் போன்ற தென்னக மொழிகள் பலவற்றிலும் இதுவெளிவந்தது. இந்நூல் வீரமாமுனிவரால் எழுதப்பெற்ற தழுவு நூலாகும். ஐரோப்பாவில் பிரபலமாக இருந்த நடையை வீரமாமுனிவர் தமிழ் பண்பாட்டிற்கேற்ப மொழிபெயர்த்தார். வீரமாமுனிவரின் உரைநடை எப்படி இருந்தது என்பதை அறிய விரும்புவோருக்கு மூலநூல் கிடைப்பதில்லை.

தமிழின் முதல் அச்சநூலான ‘தம்பிரான் வணக்கம்’ தொடங்கிப் பல நூல்களை கிறிஸ்தவ பாதிரிமார்கள் உரைநடையில் எழுதியுள்ளனர். வீரமாமுனிவர் எழுதியுள்ள

முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களில் உரைநடைநூல்கள் வேதியர் ஒழுக்கம் வேதவிளக்கம், பேதகம் மறுத்தல், லூத்தர் இயல்பு, பரமார்த்த குரு கதை போன்ற நூற்கள் ஆகும்.

வீரமாமுனிவர் கிறிஸ்தவ சமயத்தின் வழியாக சிற்றிலக்கியங்களைப் பாடி தமிழ்த்தொண்டாற்றியுள்ளார். கொள்ளிடத்தில் வடகரையில் உள்ள திருக்காவலூர் என்னும் ஊரில் எழுந்தருளியுள்ள அடைக்கல மாதாவைப் பற்றி 'திருக்காவலூர் கலம்பகம்' பாடியுள்ளார். கிறிஸ்தவ சமய நவ கன்னியருள் ஒருவரான கித்தேரி அம்மையாரின் திருவுருவத்தை திருக்காவலூரில் அமைத்து அவர் பெருமையை அம்மாணை நூலாக இயற்றினார். இது கித்தேரி அம்மாள் அம்மாணை என்று வழங்கப்பெறுகிறது. மேலும் தஞ்சையை ஆண்ட மராட்டிய மன்னனால் துரத்தப்பட்டபின் கிறிஸ்தவர்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்துக் காத்த தேவமாதாவின் மேல் 'அடைக்கல நாயகி வெண்பா' என்ற இலக்கியத்தைப் படைத்தார். மட்டுமின்றி தமிழிலுள்ள நயமான நீதிகளை எல்லாம் தொகுத்துத் 'தமிழ் செய்யுள் தொகை' என்ற நூலை வெளியிட்டார். இவை தவிர 'கருணாகரப் பதிகம்' என்ற நூலையும் அன்னை அழுங்கல் அந்தாதி என்ற சிற்றிலக்கியங்களையும் தமிழுக்கு வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ளார். தமிழுக்கு பல நன்மைகள் செய்து, தமிழ் மூலம் கிறிஸ்தவத்தின் வளர்ச்சிக்கும் தன்னாலான பங்களிப்பை அளித்த வீரமாமுனிவர் 1742-ல் காலமானார்.

ஸீகன் பால்கு

கிறிஸ்தவ மதத்திலுள்ள புராட்டஸ்டண்ட் பிரிவிலிருந்து முதன் முதலாக இந்தியாவுக்கு வருகைத் தந்தவர். தன்னுடைய நண்பர் பிளிஷெள என்பவருடன் 1705-ம் ஆண்டு தரங்கம்பாடிக்கு வந்து சேர்ந்தார். இவர், ஜெர்மன் நாட்டிலுள்ள புல்ஸ்னிட்ஸ் என்ற நகரில் பிறந்தவர். டென்மார்க் நாட்டின் அரசன் நாலாம் ஃபரெடிக் என்பவர் தமிழ்நாட்டுக்கு மதபோதகர்களை அனுப்பவேண்டும் என்று விரும்பி அழைப்பு விடுத்தார். இதைக்கேள்விபட்ட ஜெர்மன் நாட்டு ஸீகன் பால்கு தன்னுடைய நண்பருடன் டென்மார்க் நாட்டு அரசரைச் சென்று சந்தித்து தமிழ்நாட்டுக்குப் பயணமானார்.

சிறுவயதிலிருந்தே இறை பக்தியில் சிறந்த விளங்கிய ஸீகன் பால்கு தமிழ்நாட்டில் கிறிஸ்தவ மதத்தைப் போதிக்கத் தொடங்கினார். மொழி அவர்களுக்கு ஒரு தடையாக இருந்தது. கற்றுக்கொண்ட தமிழை வைத்து இறைபணி செய்து வந்தார். வீரமாமுனிவரைப்போல, இவர் தமிழில் பெரும் புலமை பெற்றவரில்லை. மதத்தை எடுத்துரைக்குமளவுக்குக் கற்றிருந்தார்.

இவர் செய்த மிகப் பெரும்பணி ஜெர்மனியிலிருந்து அச்சு இயந்திரத்தையும் தமிழ் எழுத்துக்களையும் வரவழைத்ததுதான். இதன் மூலம் ஏராளமான உரைநடை நூல்கள் பொதுமக்களிடையே பெருமளவு புழங்கின. கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரப்பவும், தமிழ் மொழியை வளர்க்கவும் இந்த அச்சு இயந்திரங்கள் உதவின. ஆலயங்கள், கல்வி நிலையங்கள் போன்றவற்றை ஏற்படுத்தியும், கிறிஸ்தவ மதம் சார்ந்த நூல்களை தமிழ் மொழியில் மொழி பெயர்த்தும் கிறிஸ்தவ மதம் வளர மிகப்பெரும் தூணாக நின்றார். இவர் மூலமாகத்தான் புராட்டஸ்டண்ட் கிறிஸ்தவமதம் இந்தியாவில் முளைவிட்டது. 1719-ம் ஆண்டு இவர் மரணமடைந்தார்.

மதப் பிரச்சாரத்தில் மேலும் சிலர்

ஸீகன் பால்குக்குப் பின் பிரான்சிஸ் வயிட் எல்லிஸ் என்ற ஆங்கிலேயர் கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரப்புவதில் ஈடுபட்டார். இவர் வீரமாமுனிவரின் வாழ்க்கை வரலாறு, அவர் எழுதிய

நூல்கள் போன்றவற்றை அச்சில் கொண்டுவந்தார். திருக்குறளின் முதல் பதிமூன்று அதிகாரங்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். பலரை கிறிஸ்தவ மதத்துக்குள் கொண்டு வந்த இவர், 1819-ல் காலமானார்.

இவருக்குப்பின் சார்லஸ் தியோபிலஸ் எட்வர்ட் இரேனியஸ் என்ற ஜெர்மனியர் 1814-ல் சென்னைக்கு வந்தார். இவர் லூத்தரன் மிஷன் என்ற கிறிஸ்தவ மதப்பிரிவைச் சார்ந்தவர். இறைபணியைப் பெரும்பாலும் மனிதநேய பணிகளின் மூலமாக வெளிப்படுத்தினார். விதவைகள் மறுவாழ்வு, பள்ளிக்கூடங்கள் கட்ட நிலம் வாங்கிக்கொடுத்தல், ஆலயங்கள் கட்ட உதவுதல், ஏழைகளின் வறுமை போக்க உதவுதல் எனப் பலச் செயல்களைச் செய்தார். மக்களோடு மக்களாக வாழ்ந்தார். இவருடைய பணிகளில் கவரப்பட்டு பலர் கிறிஸ்தவத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர். 1838-ம் ஆண்டு இவர் காலமானார்.

அயர்லாந்துக்காரரான ராபர்ட் கால்டுவெல் தென் தமிழகத்தில் ஏராளமான கிறிஸ்தவர்கள் உருவாக பெரும் பங்காற்றியவர். திருநெல்வேலியை அடுத்துள்ள பகுதிகளில் இவருடைய போதனைகள் காரணமாக, சில நூறுகளாக இருந்த கிறிஸ்தவர்களின் எண்ணிக்கை லட்சத்தை தாண்டியது. 'திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்' என்ற நூலை எழுதிய இவர் அதனை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ளார், 'நற்கருணைத் தியான மாலை', 'தாமரைத் தடாகம்' போன்றவை இவர் இயற்றிய பிற நூல்கள். 1891-ம் ஆண்டு இவர் காலமானார்.

முடிவுரை

உலகின் மூத்த மொழியாம் தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சியில் பல சமயங்களின் பங்களிப்பு இருந்தாலும் மேனாட்டு கிறித்துவச் சான்றோர்களின் தொண்டுகள் மகத்தானது. அவர்களுள் வீரமாமுனிவரின் அரும்பெரும் தொண்டுகள் தமிழ்மொழிக்குக் கிரீடம் போன்றன. தமிழ்மொழி வளர்ச்சியில் புரட்சியை ஏற்படுத்திய வீரமாமுனிவர் ஆற்றிய சிறந்த பணிகள் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் இருக்கும்வரை சிறந்து இருக்கும். எழுத்துச் சீரமைப்புப் பணியிலிருந்து தொகுப்பு, அகராதி மொழிபெயர்ப்பு, ஒப்பிலக்கணம், இலக்கணம், உரைநடை, சிற்றிலக்கியம், காப்பியம், இலக்கியம் இவைகளையெல்லாம் எடுத்தியம்பிய இம் மேனாட்டுச்சான்றோர்களால்தான் தமிழன்னை வளம் பெற்றிருக்கிறாள்.

இன்றும் கிறிஸ்தவ சமயமானது பல்வேறு இலக்கியங்களால் தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சிக்கு சிறந்தப் பணி ஆற்றி வருகின்றது என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை.

பார்வைநூல்கள்:

1. க.கைலாசபதி. தமிழ்நாவல் இலக்கியம். முதல்பதிப்பு. குமரன் பதிப்பகம், சென்னை. 2020.
2. கா.சிவதம்பி. தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும். மூன்றாம் பதிப்பு. தமிழ்ப்புத்தகாலயம், சென்னை. 1980.
3. கா.சிவதம்பி. தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும் மானுடமும். முதல்பதிப்பு. நியூசெஞ்சுரிபுக ஹவுஸ், சென்னை. 2012.
4. மயிலை சீனிவேங்கடசாமி. கிறிஸ்தவமும் தமிழும். முதல்பதிப்பு. கௌரா பதிப்பகமும், சென்னை. 2020.
5. ச.வையாபுரிப்பிள்ளை. இலக்கியமணிமாலை. இரண்டாம் பதிப்பு. தமிழ்ப்புத்தகாலயம், சென்னை. 1954.